SVENSK

MUSIKTIDNING.

TREDJE ÅRGÅNGEN.

1883.

SVENSKT MUSIKHISTORISKT ARKIV
1972/ № 3
STOCKHOLM

STOCKHOLM,
HUSS & BEERS MUSIKHANDEL
1883.

INNEHÅLL.

Biografier:

Sid.

Arlberg F. ... 105
Artôt D. ... 49
Brogi A. ... 153
Flotow F. v. ... 82
Fridberg F. ... 177
Henselt A. ... 11
Scharwenka X. ... 25
Sauret E. ... 25
Svendsen J. ... 66
Söderman F. ... 113
Wagner R. ... 33

Historia, Estetik, Teknik:

A. F. Lindblad som instrumentalkomponist 178
Beethovens pastoralsymfoni ... 75
Brännande frågor ... 35, 42
Den tappre landssoldat ... 19
Ekonomiska missförhållanden ... 27, 41
Ett bref från A. Rubinstein ... 130
Ett furstligt förord ... 137
Ett minnesblad ... 91
Ett märkligt bref från Wagner ... 99
Ett varningsord till blifvande sångerskor 180, 187
F. v. Flotows minnen ... 98, 121
Förslag till reformer i vår tids musikstudium 141, 146, 156.
Geijer som tonsättare ... 9
Goethe och Wagner ... 10
Haydns upptagande i frimurareorden ... 13
I teaterfrågan ... 50, 59, 76
Koralfrågan på kyrkomötet ... 157, 163, 186
Kraus återuppstånden ... 97
M. Luthers förtjenster om musiken ... 161
Melusina på scenen ... 49
Mot nyklaviaturen ... 26
Musiken i London ... 105, 114
Ny teori om grekiska musiken ... 125, 132, 140
Några ord om vår kyrkomusik ... 137
Om kyrkosångens ordnande, motion ... 150
Om sången i folkskolan ... 139
Om vårt musikstudium ... 185
Orgelfrågan i Malmö ... 147, 155, 170
Programmusikens skapare ... 94
Qvartettsången i Sverige ... 148, 157, 172
Rousseaus debut som musiker ... 117
Skisser ur tonkonstens historia ... 58
Stadsfullmäktige, pressen och Offenbach ... 154
Sångens öfversta prestinna ... 73
Wagneriana ... 43, 50, 61, 75
Wagner och fransmännen ... 117
Wagners debut i Dresden ... 133
Vår Gud är oss en väldig borg 116, 122, 129
Öppnandet af Metropolitan House ... 190

Kritik, Analyser:

Anjou-Törnvalls koralbok ... 10
Boitos Mefistofeles ... 26, 36
Carmen i Köbenhavn ... 109
Der Rose Pilgerfahrt ... 57
Elijah ... 16
En anakronism ... 57
Fr. Berwalds Estrella ... 179
Från konservatoriets uppvisningar ... 5

Sid.

Från scenen och konsertsalen:
Fidelio, De pratsjuke ... 13
Henneberg, Bellevilles mö, Musikföreningen, Viardot, Damtrio ... 29
Sauret Scharwenka, Schück, God natt hr Pantalon ... 37
Mefistofeles, Symfonikonsert ... 45
Sauret Scharwenka, Symfonikonsert ... 54
Artôt, Välgörenhetskonserter, Heintze, Operetter ... 69
Nachèz, Svendsen, Trubaduren ... 77
Statistik, Tannhäuser, N. teatern, O. D. 85
Ny teaterchef ... 134
Labatt, Forstén, Javette ... 142
Judinnan ... 150
Symfonikonsert, St. teatern, Kammarmusik ... 165
Brogi, Lagervall, Lutherkonsert ... 173
Mignon, Hugenotterna, Popper, Senkrah, Öhrström ... 181
Offenbachiaden, Första lyckodagen, Postiljonen, Lange ... 189
Hallbergs koralbok ... 83
Hanslick om italienska operan ... 99
Händels Passion ... 68
Luthersfest å St. teatern ... 164
Musiken å Dramat. teatern ... 20
Musikföreningens program (Hjertsorg, Motett) 68
Musikpressen:
Södermans ballader, Normans Consertstycke ... 2
Rosenbergs polskor, Lagergrens hymnarium ... 18
Hallén, Sjögren, Stolpe, Jacobsson ... 108
Södermans Aslög, Halléns Vineta, Heintze ... 171
Om Mendelssohns Midsommarnattsdröm ... 169
Teateroskick ... 52

Noveller, Diverse:

A. Neumanns bekantskap med Wagner ... 108
En amatörsqvartett ... 149
En claquechefs memoarer ... 145
En entrée hos Gluck ... 37
En from önskan ... 158
En konsert i —vall ... 123
En magisk stämgaffel ... 181
En musikälskare ... 85
Ett konstnärslif ... 3, 11, 21, 28
Ett musikaliskt original ... 100
Ett spektakel ... 18
Gamelang på utställningen i Amsterdam ... 188
Gud har af sin barmhertighet ... 164
Historiskt ... 22
Hur man kurerar sin husvärd ... 7
Huruledes Flotow komponerade ... 131
Hvarför hr v. Stromfeld ej fått någon hustru 59
Internationella konserter i Leipzig ... 110
Konsten att tiga ... 77
Meyer Hartmanska saken ... 109
Minnen från Kaukasus af Artôt ... 44, 52
M. Padillas äfventyr i Mejiko ... 92
Musikanternas racer ... 53
Något om militärmusiken ... 166
Något om offenbachiaden ... 89
Om ett yttrande af Lucca ... 102
På vandring ... 1
Reseintryck från Skandinavien ... 113

Sid.

Sauret på lokomotivet ... 18
Sferernas musik ... 74
Spohr i London ... 172

Småplock:

Anekdot ... 94
Anmälan ... 185
Auber, Adam ... 138
Beethovens Erardflygel ... 76
» första konsert ... 78
Breflåda ... 174
Ceterum censeo ... 174
Chopins död ... 31
D:lle Sonntag vid hofvet ... 39
Dödskallarna ... 148
En impresario i knipa ... 171
En stämgaffels inverkan på spindlar ... 53
Entschs teateralmanack ... 115
Gatans ton ... 61
Konservatoriet i Paris ... 148
Ljudlösa pianon ... 93
Musikbörs ... 38
Offenbachiaden ... 149
Om elektrisk teaterbelysning ... 91
Om operan i Wien ... 99
Parisoperans bibliotek ... 101
Positivspelarne i London ... 178
Svenskt arbete i Frankrike (Nissen-Saloman) 30
Tillverkning af strängar ... 170
Tondöfhet ... 128
Uppkomsten af ordet Cancan ... 108

Bref, Notiser:

Amsterdam ... 23
Falun ... 6, 71
Göteborg ... 71, 174
Hamburg ... 6
Helsingborg ... 38
Helsingfors ... 23
Jönköping ... 22, 94
Kristiania ... 30, 78, 135
Malmö ... 125
Ockelbo ... 134
Upsala ... 182
Åbo ... 6
Från allmänheten ... 38, 44, 87 150
Från in- och utlandet 6, 14, 23, 30, 38, 46, 54, 63, 71, 78, 87, 94, 102, 111, 118, 127, 134, 142, 151, 158, 166, 174, 182, 191.
Dödsfall 24, 32, 39, 47, 64, 80, 96, 103, 127, 143, 159, 175, 191.

Illustrationer:

Arlberg ... 105
Brogi ... 153
Flotow ... 81
Fridberg ... 177
Kraus ... 97
Luther som currendanus ... 161
Sauret ... 23
Scharwenka ... 23
Svendsen ... 65
Wagner ... 33

N:o 1. Redaktör: ADOLF LINDGREN. Förläggare: HUSS & BEER. Stockholm den 1 Januari 1883. Pris: Helt år 6 kr. Halft år 4 kr. Qvartal 2 kr. Lösn:r 25 öre. Årg. 3.

På vandring.

I Prag, denna undersköna gamla stad som

»liegt mit Capell und Kirchen
Palästen und Burgen still
Wie eine schlafende Löwin,
Die sich nicht regen will — —»

var omkring år 1716 tonsättaren och chördirector Bohuslav Czernohorsky, af minoriternas orden, musikmästare och orgelspelare vid Jacobskyrkan. Hela Böhmen var stolt öfver honom och hans verk, och kretsen af hans vänner i hufvudstaden var betydlig; det ansågs för en ära att vara bekant med honom. Att hans rykte som lärare från när och fjerran drog till honom lärjungar, som ville erhålla en grundlig undervisning i musikens ädla konst, faller af sig sjelft. Han gälde visserligen för en sträng lärmästare, för hvilken hans elever hyste mycken respekt, men detta var blott en ytterligare dragningskraft.

Bäst var han dock när han vid godt lynne berättade dem om sin lärjunge och vän, den högt berömde violspelaren Giuseppe Tartini och hvad han varit och var för en präktig pojke. »Han är och blir den ende, som gör mig heder», tillade han en dag, »ty han var lika flitig, som ni allihop ä' lata. Och han kom snart nog så långt den förträfflige gossen att han med sin trollstråke eröfrade allt hvad han ville: guld i stora högar och en kyss af en vacker qvinna på köpet! — Och hur ser det ut med er deremot?! Ja, jag tänker väl att ingen skulle vilja ge er så mycket som ett fattigt ägg en gång för allt ert quintilerande!»

På ingen af dem gjorde dock dessa och liknande ord af mästaren så djupt intryck som just på den stillsamme Christophorus; han visste ju med sig att han var så flitig som det stod till att vara, äfven på orgelbänken och att han aldrig blef efter i arbetet. Rikedom besvärade honom icke. Hans fjerran boende fader höll honom ytterst knappt, och den stackars ynglingen spelade sig oftare mätt än han åt sig mätt, och ej sällan föll han vanmäktig af stolen, när han fördjupat sig i sina violoncellstudier. Efter detta yttrande af chördirigenten drömde nu Christophorus dag och natt om den der lycklige trollkonstnären Tartini, och i det unga hufvudet och äregiriga hjertat hvirflade snart ett kaos af planer, af djerfva tankar och önskningar, de der alla gingo löst på ett mål, att bevisa mästaren, att man åtminstone kunde arbeta sig till ett ägg genom hvad man i sitt anletes svett och med glöden i sin själ inhemtat af viol- eller violoncellspelets konst.

Veckan förgick och söndagen kom, till på köpet en söndag af skönaste vårfägring. Christophorus, som länge funderat på att företaga en vandring utåt landet, satte nu denna sin plan i verket, såsom vanligt med långt ifrån fyld mage och utan ett öre i kassan, som alltid vid slutet af månaden. Man skref d. 25 maj, och då fans inte ett spår qvar af det sparsamt tillmätta penningeförrådet. Hans far förmanade honom dertill i hvarje bref att vara flitig, så att han med möjligaste första kunde stå på egna fötter alldenstund utgifterna för herberge, mat och drick och handkassa dessutom blefvo honom allt svårare att komma ut med, helst som syskonen derhemma blefvo allt större, hungrigare och kläderna inte heller ville växa med dem; säkert fans också i hela verlden inga barn som så kunde nöta hål på kläder och slita skosulor, som hans. Ack, det der ståendet på egna fötter öfvade sig Christophorus, efter sin mening, dagligen uti, och det kändes honom så svårt att timtals öfva sig och studera utan att ha fått något ordentligt i magen. Blott vid frukost- och middagstiden och när han skulle gå till sängs bestods honom den betingade och betalta magra kosten, under mellantiderna stod det ej till att få en bit, då man ej hade råd att köpa sig något.

När lärjungen till chördirigenten i Prags Jacobskyrka denna söndag begaf sig ut på landet med violen under armen, hade han i fickan inpackad sin tarfliga middag, bestående af bröd, kött och några potatisar, det var allt samman.

Men den gamla Praga med Hradschinkronan försvann snart i blånande fjerran lik en drottning bak förhängena till hennes gemak, och det solbeglänsta landet, begränsadt af berglinier i fjerran, dessa berg, bakom hvilka låg den mörka skogen som omslöt hans hem, utbredde sig nu såsom en blomsterrik trädgård för den unge vandrarens ögon. Våren var ju inne; lefvande var nu dikten vorden, den enda på hvilken ej endast ungdomen utan äfven ålderdomen tror; hur nyktra än menniskorna månde vara: den diktens under har dock ingen hjerta att förneka. Och den unge spelmannen kände hjertat slå hastigare af lycka och mod. — Lärkorna sjöngo ju alla i den muntra A-dur-tonarten, uppe i den varma balsamluften, och de andra foglarne instämde i samma jublande tonart — såsom A-dur ljöd ock susandet af de unga, gröna bladen och blommornas hviskningar rundt omkring. Och hvilka färger hade ej af den store naturalisten, målaren Vår, kastats fram på duken; — Giotto i Padua — om hvilken mästaren brukade tala — hade säkert kunnat gå i skola hos honom, tänkte Christophorus. Hur det sken och glindrade och huru genomskinliga skuggorna voro; hvilken oöfverträfflig lasur, och hvilken oändlig mångfald af schatteringar! Alla sinnen voro berusade hos den ensamme vandraren, och den annars så allvarlige ynglingen var alldeles utom sig och till den grad öfvermodig, att han redan vid första by, som låg i hans väg, satte stråken till violen, så att foglarne förstummades och nyfikna flögo från träd till träd och hundarne öfverallt rusade ut för att uppstämma fröjderop. Derpå kommo barnen löpande till från alla dörrar och vrår, med leende ögon och gapande munnar trängande sig så tätt kring spelmannen, att han snart nog måste sakta gången och till med stå alldeles stilla ibland. Och han kände en lycksalighet, som han aldrig förr erfarit, vid denna första offent-

liga beundran, denna första framgång af sitt musicerande, och han kom dervid att tänka på den historia, som skollärarren i den gamla staden Kommotau, der han gått i skola, berättade honom om Orfeus, hvilken med sitt spel gjorde de vilda djuren tama. Så mycket mer kände han sig berusad af detta allmänna bifall, som hans lärmästare Czernohorsky aldrig bestod något beröm. Allt klarare glänste ögonen på Christophorus, ty nu framträdde äfven de äldre ur sina boningar och fröjdade sig i kapp med barnen och nickade åt honom som åt en gammal bekant, och då och då slet sig en liten flicka eller gosse lös ur svärmen, som omgaf honom, sprang bort till föräldrarne och — återvände med färskt hvetebröd eller ett stort stycke tårta. Små knubbiga händer räckte här och der fram en korf åt honom, och ur ett förkläde lyste till och med ett par bländande hvita ägg i hans ögon. Och det var förunderligt hur allt kunde få rum i hans fickor. Han bäfvade af glädje vid tanken att få packa upp allt det der inför sin lärmästares ögon och afundades ej ett ögonblick mer Tartini. Och hur ofta under det han vandrade vidare anropade honom ej en fruntimmersröst att bjuda honom ett glas mjölk eller uppmana honom att hvila sig en stund. Och så trängde sig barnen intill honom och åtskilliga fingrar vågade skyggt beröra han fiol; en liten flicka till och med böjde sig ned och kysste förstulet strängarne. Då och då sköt man äfven ett litet mynt i handen på honom, af tacksamhet säkerligen för barnens växande glädje, hvilka togo hvarandra i hand och dansade i ring omkring den unge spelmannen. Och så som det gick i den ena byn, så gick det i den andra, och den honom följande skaran blef allt större och större, alldeles som med råttfångaren från Hameln.

Men då allt tager en ände, glädje som sorg, så förrunno också dessa lyckliga timmar, — solen beredde sig till nedgång. Christophorus måste tänka på återfärden. Målet var uppnådt fullkomligare än han kunnat drömma om, — han drog sig alltså från scenen och tog af tacksammaste hjerta afsked af sina små larmande vänner.

Om han nu hade tagit en annan väg eller vid bortgåendet ej bemärkt den sköna villa som tittade fram mellan träden, — alltnog en stor öppen port kom honom att stanna; åsynen af en mängd fint klädda flickor, som tumlade om på en stor gräsplan, förledde honom att dröja ännu en gång och pröfva sin nya makt på en förnämare publik. — Så tog han då återigen fiolen i hand, och nu rann honom i hågen en liten melodi af hans läromästare, som Czernohorsky ofta hade helt högtidligt utfört på orgeln. Sällsamt! Under den lustige spelmannens fingrar blef den likväl nu en dansmelodi, en retande gavott, och de små aristokratiska damerna började genast röra på fötterna och dansa efter den, som om dansmästar'n hade stått midt ibland dem. Det var som ett litet hvitt moln omkring honom, och Christophorus spelade på med lif och lust.

Hur det gick till visste han inte, men plötsligen brände, såsom en blixt från klar himmel, en örfil på hans högra kind, och en allt för bekant stämma ropade: »*Birbante!* du har förtjent det der slaget för din käcka profanering af en kyrkomelodi. — Men det är nog, — kom nu hit och spela det der en gång till, — inte illa gjordt, jag hade aldrig tilltrott dig så mycket! Kom närmare, Christophorus. Det blir ej något mera slag, molnet har gått öfver!»

Ja, det var ingenting att göra vid den saken — den forne chördirektörn vid *San Antonio di Padova,* nu vid Jacobskyrkan i Prag, stod der lifslefvande framför sin lärjunge, som om han sprungit upp ur jorden. —

Då för tiden bar man sig ej åt som en vansinnig eller tog lifvet af sig, ja lät ej ens ett vanvördigt ord undfalla sig, om en *lärare* begagnade sig af sin rätt — med denna var och förblef han läraren. Ägget bjöd ej till under de gamla goda tiderna att lära hönan värpa; den ene undervisade emedan han visste mer, den andre lärde emedan han icke visste något. Så strök sig då Christophorus om kinden helt enkelt och lydde tigande befallningen. Men då gavotten var slutad andra gången inför den stränge mästaren, brummade denne: »Det är sannerligen ej något fel i det der, så som du satt den, min son. Jag har verkligen ej trott dig om detta, — det må jag säga ännu en gång. Du kan komma in här och hvila dig och berätta hur du kommit hit. Jag sjelf är sedan många år tillbaka som barn i huset här hos mina vänner, som fått besök af slägtingar från Wien. Du får sedan fara med mig hem till Prag!»

Den glada tillförsigten hos den unge spelmannen hade med ens flugit sin kos, då han befann sig i en grupp af vildt främmande menniskor; ett par italienska ord af hans lärare verkade emellertid att man vänligt bjöd honom välkommen, och Czernohorsky sjelf tryckte med kraftig arm lärjungen ned på en stol för att han skulle berätta. Och den stackars Christophorus satt der nu och begynte sin berättelse; men ack, det krasade underligt i hans fickor, det flöt någonting och droppade långsamt ned på honom. »O ve! äggen!» — Den lilla historien var snart berättad och inför Tartini behöfde han ej skämmas, när han med glödande kinder började packa ur sina fickor. Alla skrattade, som hade de varit tokiga, åt allt som nu uppdukades, endast en liten flicka med blonda lockar skrattade ej. I hela sin barnsliga älsklighet gick hon tätt intill den stackars Christophorus, lyfte upp till honom det oskyldiga barnaansigtet, betraktade honom med kärleksfulla blickar och sade: »var inte ledsen, du kan ju spela så vackert, för det vill Marianne kyssa dig!» — Och innan han fick ett ord för sig hade hon lindat sina små runda armar om halsen på honom, dragit hans hufvud till sig och kysst honom på den slagna kinden.

Tartini hade således i intet afseende något företräde framför honom! Detta var den tanke som nu genomflög den unge spelmannen och framtrollade ett leende på hans läppar. Men en ståtlig man trädde nu fram och drog bort barnet. »Om det blir någonting ordentligt af er en gång, min unge vän», sade han öfver axeln åt honom i något nedlåtande ton, »och med en sådan lärare beror det helt och hållet på er sjelf, så vandra ett stycke längre, ända till Wien och låt der visa er mitt hus, hvartenda barn der känner namnet Josef Pergin. Vi vilja då alla helsa er hjertligt välkommen, framför allt helt säkert min lilla vekhjertade flicka Marianne. Glöm inte det, om det blir något dugtigt af er!»

Nå, den der som började lik råttfångaren från Hameln blef det väl någonting af, tänker jag — han kallades sedermera: *Christopher Ritter von Gluck.* Och den lilla medlidsamma Marianne blef sedermera — hans hustru.

Men den der gavotten, för hvars skull hans kind brann af en dubbel eld, först genom örfilen, sedan genom kyssen, har spelats och spelas ofta ännu på konserter med stor förkärlek af — fru Clara Schumann. *Elise Polko.*

Musikpressen.

Under de föregående åren ha vi tid efter annan från hufvudstadens hrr musikförläggare (utom Julius Bagge) haft äran att i och för anmälan mottaga det vigtigaste af inhemsk komposition, som utgått från deras officiner. Denna jul ha de nästan glömt bort oss, hvarför veta vi icke, möjligen på grund af den hemliga öfvertygelsen att Svensk musiktidning skulle dö.

Denna, som man nu ser, något förhastade sangviniska förhoppning delades emellertid åtminstone icke af firmorna Abr. Hirsch och Huss & Beer, hvilkas nyaste förlagsartiklar härmed tacksamligen qvitteras. Lyckligtvis för oss återfinnas just bland dessa de allra förnämsta nyheterna, nämligen ett par af August Södermans och Ludvig Normans stoltaste mästerverk. De förra hafva redan i den uti vårt föregående nummer synliga biografien erhållit den bästa rekommendation de någonsin kunnat få, och är det oss ett synnerligt nöje att kunna af fullaste öfvertygelse instämma i den aktade biografens åsigter särdeles rörande Södermans operetter och ballader, hvilka senare af samme biograf betecknas såsom rent af »det bästa som inom denna musikliteratur hittills existerat» — ett omdöme som äfven vi, om vi ej nu af en mera kompetent domare blifvit förekomna, hade ämnat uttala lika oförbehållsamt, som vi förut förklarat oss anse det storslagna och af inspiration öfversvallande instrumentalstycke, hvarmed

Söderman inledt sin musik till Orleanska jungfrun, såsom en af århundradets yppersta uvertyrer. De från Abr. Hirsch till oss insända balladerna (Tannhäuser, Qvarnruinen) äro väl inga nyheter annat än så till vida, att de nu båda särskildt föreligga i klaverutdrag. Men just i denna billigare och allom tillgängligare form torde de blifva välkomna och erhålla den större spridning, som de på grund af sitt musikaliska värde förtjena; särskildt låter Tannhäuser — Södermans bästa ballad näst Die Wallfahrt nach Kevlaar — förträffligt sig utföras äfven i denna gestalt, hvaremot Qvarnruinen är svårare. De musikföreningar, som hafva tillgång till orkester, böra visserligen icke underlåta att skaffa sig partituren till båda, enär Södermans instrumentation utgör en af de väsentligaste sidorna i hans genialitet, enligt hvad ock den nyss nämde biografen öfvertygande uppvisat. — Richard Hennebergs skickligt gjorda potpurri ur Hin ondes lärospån må äfven till det bästa anbefallas. Hälst hade vi emellertid sett, att denna den svenska operettkompositionens ostridigt mest lyckade produkt blifvit utgifven i fullständigt klaverutdrag med text, eller åtminstone att de fyra sånger ur densamma, som för omkr. 10 år sedan utkommo, måtte blifvit kompletterade med några fler.

Då ej flere ord torde behöfva slösas på dessa redan bekanta och erkända saker, hafva vi här hufvudsakligen att sysselsätta oss med Normans senaste storverk, Concertstycke för piano och orkester, op. 54, hvilket föreligger i tryck med ackompanjemanget arrangeradt för ett andra piano i orkesters ställe samt försedt med antydningar om instrumentationen; hvarjämte orkesterstämmor säljas särskildt. Troligen äro vi ej ensamma om den åsigten, att Normans tidigare pianoverk i allmänhet äro så att säga mer absolut musikaliska än absolut pianomässiga, med andra ord, att de i trots af sitt allmänna konstvärde icke äro specielt hvad man kallar »tacksamma» för en pianist, detta beroende derpå, att de icke voro i sjelfva konceptionens ögonblick fullt införlifvade med en uteslutande pianistisk fantasi, icke enkom »tänkta för» pianot, med dess egendomliga, individuella klangverkningar, dess trängande behof af hvad tysken benämner »Spielfülle». Skulle denna vår anmärkning vara riktig, så är det säkert, att detta konsertstycke i det afseendet högst fördelaktigt skiljer sig från tonsättarens föregående saker för piano, hvarvid visserligen den omständigheten ock får tagas i betraktande, att detta stycke är mer än de föregående ämnadt att vara särskildt konserterande, då naturligtvis nyss nämda Spielfülle mer än eljest måste tagas i anspråk. Dermed är dock icke sagdt, att det upplöser sig uti idel pianistiska virtuoskonster à la Liszt, med uppoffrande af den absoluta musikaliska formens fordringar. Tvärt om. Tekniken är vida mera Mendelssohn än Liszt, och hvad formen beträffar, så torde man få svårt att bland Normans samtliga större instrumentalkompositioner uppleta ett stycke så plastiskt klart, så — med all finess och beundransvärd lärdom i utarbetningen — fullständigt fritt från grubbel, sentimental bredd eller störande »Mache», egenskaper, hvilka kanske ej utan skäl fordom förekastats många Normans större arbeten särskildt på symfoniens och qvartettens område. Om äfven härutinnan sjelfva kompositionens ändamål spelar in — i det ju ett konsertstycke enligt sin natur måste ega en mera populär hållning än t. ex. en stråkqvartett — så äro likväl dermed icke gifna alla element till en förklaring af fenomenet. Få vi våga en gissning, så vore det den, att tonsättaren — oafsedt den allmänna högre mognad som följer med år och erfarenhet — dels må hända lättare nu än förr, då han var tyngd af ett pinande dagsverke, kan låta ingifvelsens spänstiga vingar sträcka ut i skapandets fria glädje, dels ock väl icke utan vinst genomgått den plastiskt renande skärseld, som arbetet med sång- och särskildt a cappellamusiken alltid erbjuder. Han vore i så fall icke den ende, som från sångens fritt vågomsvallade sagoö hemfört en Ariadnetråd till ledning i instrumentalmusikens mystiska labyrinter. Musikhistorien känner åtminstone ett lysande exempel: Robert Schumann.

Utrymmet förbjuder oss att utförligt genomgå alla de anmärkningsvärda punkterna i detta arbete, som utom Webers berömda »Concertstück» ej torde ega många motstycken, värda en liknande popularitet. I sjelfva anläggningen är det ganska originelt, i det introduktionen (F-dur) redan upptager den melodi, som sedan i sjelfva hufvudsatsen (F-moll) tjenstgör som kontrasterande sångtema; härigenom kommer hela stycket att börja i dur och sluta i moll, i stället för att förhållandet annars vanligen är tvärt om. Det dystra slutintryck, som på detta sätt kunde befaras, motväges dock — alldeles som ofta hos Beethoven — genom molltemats energiska bygnad och utarbetningens käcka slagfärdighet, som äfven i en vemodskuggad stämning verkar stålsättande, i stället för nedtyngande.

Vi ha uppehållit oss så länge vid Normans verk, att vi endast ega plats för en kort och kraftig rekommendation äfven åt Hallströms eleganta och läckra Fyra sånger för en röst och piano, Nordqvists välklingande och spelbara Romans, n:r 5 af Violinistens repertoir, samt Foronis tjusande och briljanta Etude mélodique (nouvelle édition).

A. L.

Ett konstnärslif.

1.

Dissonanser.

Det skulle bli konsert på qvällen. Den gamla staden Reval med sina åldriga hus och högtorniga kyrkor hyser inom sina murar ett folk som står särdeles högt i bildning. Man älskar de sköna konsterna och hyllar musiken som den ädlaste af dem. Euterpe med lyran står målad öfver månget boningshus och inuti dyrkas hon andäktigt.

Medan det bullersamma lifvet i vestibulerna och konsertsalen utvisade publikens intresse för hvad som komma skulle, stod konsertgifvaren i artistrummet och beskådade sin bild i den stora spegeln midt i rummet. Hvad såg han väl?

En gosse på 10—12 år, iklädd en rock af svart sammet och små knäbyxor, intet vidare. Ett blekt ansigte med stora, svärmiska blå ögon och ett svall af gula lockar, en liten, fin mun med några drag omkring, som läto åskådarn ana ett mera än vanligt känsligt sinne, se der hvad man i första ögonblicket såg, om man ej föredrog att se på bipersonerna der borta vid soffan.

Den ene är fadren, den andre lärarn.

Hvilken bild af missnöje och trötthet företer han icke, den äldre af de båda. De vackra dragen hänga slappt, hans ögon halfslutas och sömniga kasta de endast nu och då en blick af misstro och ovilja på barnet vid spegeln, medan hans väsen i öfrigt företer en sällsam blandning af skygghet och djerfhet, af förstånd och tankeslöhet.

För en tid af endast 6 år sedan var dock denne man ännu någonting helt annat. Läkare till yrket, skicklig och öfverhopad med patienter och penningar, omtyckt och beundrad för sin ovanliga diktarförmåga, för sin sköna sångröst och sitt utmärkta sätt att spela piano, violin och violoncell, var doktor Sachs en man som i Östersjöprovinserna vid den tiden hade ett namn med klang, som det heter. Hans fall hade skett fort och oväntadt, och han var blott en ruin af sitt forna sjelf vid den dag vi omtala. Offer för sin passion för berusande drycker, var lifvet honom en börda, isynnerhet efter hans unga hustrus död. Hans affärer voro i grund derangerade, hans praktik slut och hans hem förstördt.

Den andre, lärarn, är en fullkomlig motsats till den äldre. Hans kraftiga, manliga figur, hans vackra, mörklockiga hår, hans ädla ansigte med det öppna uttrycket, allt ger tillkänna att man har framför sig en normal menniska, en lycklig och kraftfull personlighet, full af sjelfkänsla och berättigad stolthet. Skulle han väl kunna annat än vara stolt, han, afguden, den unge, genialiske konstnärn, Stern, pianofortekonungen, Schumanns älsklingselev och lärare till underbarnet, som skall fram i dag för första gången, gossen Fredrik Sachs.

Klockan slår derute; man börjar.

Den briljanta capriccion af Mendelssohn begäres och gifves dacapo. Eleven har spelat »snällt», inga falska grepp och ingen orenhet i tekniken, från början till slut utanlexa, uppramsad med aktningsvärd felfrihet och aktningsvärdt lugn, — men geniet, märkvärdigt så ansadt det blifvit, nästan till oigenkänlighet!

Till andra nummer har man valt Sonate Pathétique af Beethoven. Några tunna accorder med trötta darrande händer göra början föga lofvande. Men vänta! Han glömmer sig, den lille. Han jemkar sig på stolen, han kastar på hufvudet, ler så underligt och försjunker i drömmar allt under det han spelar! Lärarns föreskrifter äro i ett nu glömda, han rör på kroppen, nickar på hufvudet och rusar fram med händerna öfver tangenterna på alla sätt utom det strängt riktiga. Men han spelar, spelar med lif och uttryck, med förstånd och glödande inspiration. Hans brådmogna själ spänner vingarne och han känner under minuter hvad andra kanske ej känna under år. Man lyssnar andlöst, beundrar, röres och nästan skräms af detta barns mägtiga förmåga att tjusa, oaktadt han så djerft trampar formen under fötterna.

Vid slutet storma bifallsropen. Den lille vaknar ur drömmen och ser förvånad omkring sig. Hans blå barnaögon tyckas säga: »Hvarför stör man mig med detta omusikaliska buller? Låt mig bara fortsätta!»

Och han fortsatte . . .

Det var några nummer af Schumannska småsaker, som just nyligen utkommit i tryck, och sedan trenne mazurkas af Chopin, alla spelade på ett sätt som fängslade åhörarne genom den friska och ojäfaktiga originalitet som endast geniet eger och som också sällan förfelar att göra djupt intryck. Man glömde att det var ett barn man åhörde, man förstod att man åhörde någon, för hvilken redan mycket af lifvets strider var bekant, och man igenkände att det här var någonting alldeles ovanligt man hade framför sig.

Efter slutad konsert tryckte man hvarandras händer nere i salongen. »Reval hade alstrat inom sina murar ett snille som skulle bidraga att göra staden namnkunnig», och man gratulerade den lycklige lärarn, som hade ledt underbarnets första steg till parnassen.

Med flammande kinder stod gossen åter inne i artistrummet och såg med längtansfulla blickar på dörren. Skulle den ej öppnas snart för fadren, den stränge, kalle fadren, som aldrig med kärlek omfattat sin son, och som alltid med ovilja bemött hans studier på pianot? Skulle han komma med straffande blickar nu som alltid, eller skulle han med ett vänligt ögonkast, kanske till och med en smekning belöna honom?

Ändtligen öppnades dörren. Stern syntes och ledde vid armen doktor Sachs. Båda syntes upprörde. Fadren stod och såg på sin son, som snyftande kastade sig i hans armar.

»Hör på, Fredrik», sade han slutligen, »du har alltid varit ett odugligt, svagt och gråtmildt kräk, mera likt en flicka är en pojke! I qväll har du likväl kommit mig att glömma att du kostade din moder lifvet. Du har spelat i hop en mängd musik, och gjort det med talang, ehuru du hvarken spelat Beethoven som Beethoven, Schumann som Schumann eller Chopin som Chopin. Du har i stället spelat dig sjelf; en känslopåse, som du är, har du också gifvit ut en hop med lidelser som en vanlig menniska skulle ha sparat på ännu i tio år. Men, 'darum keine Feindschaft'; kom med mig nu; i dag har du råd att bjuda far din på ett glas! Följ med oss, Stern; vi gå på kneipen här bredvid; du skall få smaka på ädla safter, pojke, sådana som sätta i dig liten smul manlighet. Se så, inga tvekande miner, kom nu; i den ädla, skummande drycken finnas njutning och glömska och den enda harmoni som duger här i verlden, du skall bli menniska, barnunge — följ med!

Den lille pianisten emottog recetten, af hvilken han delade med sig hälften till sin lärare, som ansåg att det hos honom kunde vara i godt förvar, och hälften till sin far. Han följde för första gången med denne ut. Hans unga ögon sågo mycket denna qväll. Den fruktade och dyrkade fadren fraterniserade med barnet allt mera, ju längre det led. Hvilken sällsam qväll denna! Först framgångens berusning och sedan festen der nere på källarn! Först stoltheten öfver fadrens vänlighet och se'n skammen öfver hans tillstånd efter de första glasen. Arma barn, ett lif knappt börjadt, och redan så rikt på dissonanser!

2.

Efter tjugo år.

»Lifvet är kort, kanske aldrig till det yttre så kort som för konstnären, som lefver fortare än andra. Och dock är kanske icke någon så länge ung som en verklig konstnär, den der ännu i ålderns höst bibehåller någonting barnsligt friskt, oskuldsfullt . . .»

»Så tänker du, vän Stern, och ändock jag tror du i allmänhet har rätt, känner jag att du vis à vis mig har orätt.»

Den sist talande steg upp från sin beqväma fåtölj och började ifrigt vandra af och an i rummet medan han ibland lät väldiga rökhvirflar uppstiga mot taket och nu och då under samtalets gång oroligt trummade mot fönsterrutan till tecken på sin missbelåtenhet eller otålighet.

Den andre fortsatte emellertid:

»Ser du», sade han, »jag vill höra dig en gång publikt, och du *måste* spela. Du vet att du är hela stadens gunstling, att du bland konstnärer och konstdomare har endast vänner och beundrare, du vet att hvar helst du spelat, så hänför du dina åhörare, och dock kan du envisas att aldrig låta höra dig offentligt? Men nu skall det bli annat af. Kom i håg att vi ej nu mera äro i vårt gamla kära Reval. Tjugo år ha förflutit se'n du som tioårig gosse uppträdde på konsert och gjorde »succès pyramidal» och se'n dess — hvad har du gjort af dig! Ja, Fredrik, jag säger dig, ditt lif är förfeladt, du får börja från början, det är ännu ej för sent.»

Sachs skakade på hufvudet och drog ännu djupare bloss ur cigarren, medan Stern alltjemt talade.

»Nu är, Gud ske lof, din far död, det är väl mig tillåtet att utan förbehåll få säga dig mina tankar nu, jag vet att du i hemlighet delar dem . . . han är död och du ändtligen fri. Hvilken demonisk magt han utöfvade öfver dig, och hur svagt och kraftlöst du blef hans offer! Nej — inga miner, jag ber, jag är din ende vän, jag kan säga dig sanningen. Han tog dig från din musik och tvang dig att läsa med en ifver och en flit som öfversteg dina krafter! Hvad vann han? Jo att du vid 18 år blef student i Dorpat, der du hade ett helt år att vara ung på. Detta år tillbringade du förståndigt nog att spela damroler på studentteatern, och att sjunga kärleksvisor för andras brudar! Mycket bra, men pianot? Det behandlade du »en passant», alldeles som en man behandlar en frånskild fästmö, — han ser på henne och ångrar sig . . . Du fortsätter med studierna allt under det du uppehåller dig och din far med språklektioner och pianoundervisning och konditionerande. Fi donc! I stället hade du kunnat bo i ett prakthotell i Paris och låta dig dyrkas som en pianovirtuos af högsta kaliber!»

Sachs stannade i sin promenad.

»Bäste vän, tig nu med de gamla historierna! Död är död, låt dem der nere ligga i ro. Jag hade en slags afgudadyrkan för min far; hvem vet den psykologiska gåtans lösning? Jag var kanske magnetiserad af honom, visst är att jag aldrig hade en egen tanke så länge jag hade honom i min närhet. Arbetat har jag visserligen, och är vid 30 år doktor; det är ju passabelt, eller hur? Dorpat-universitetet har emellertid haft endast mitt halfva intresse, min halfva arbetskraft, ty du vet att jag aldrig lemnat studiet af mitt piano. När Liszt besökte oss var det i alla fall slut med mig. Jag följde med honom som en skugga och hvem vet hur det gått, om ej min far sökt upp mig i Dresden och tvungit mig tillbaka. Jag fick emellertid denna tjensten här i Finland, och trifs förträffligt. Jag spelar endast för mitt nöjes skull, och det är det bästa enligt min tanke. Jag ger lektioner och blir bra betalad, jag har, som du säger, vänner i alla konstdomare och i alla konstnärer, men låt mig bara gå dem i vägen, så skall du få se. Hör, Stern, låt mig vara i ro här i mitt näste, stör icke min maklighet och min dyrköpta frid!»

»Pojklufver, vet du ej skäms att tala så till mig! Mins du när jag tog dig i de der hvita linlockarne och förde dig till flygeln? Nu är du skallig som en femtioåring och dina ögon ha den der fatala slöjan som du ärft af far din. Du ser hur du vantrifs här i lifvet. Och du inbillar dig att du är lycklig i en småstad som Helsingfors! Du umgås med kälkborgare och allehanda folk, som

inte förstå sig på dig mer än en ko på rosor, du fraterniserar med kortspelande gubbar, för hvilka du är en lättvindig rodocka, som spelar dem till nöjes, och intet mer. Och utom gubben P. och S. och gamle B. har du ingen som förstår dig. P. kunde vara din far, S. likaså och B. din farfar. Med dem spelar du kort och dricker dig förderfvad till kropp och själ! Och sedan . . .»

»Ännu en gång, Stern, du är orättvis mot dina egna vänner. Kom i håg mina kamrater och . . .»

». . . Dina elever kanske. Nånå, jag vet. Du svärmar för en af dem. Du suckar för lilla fröken Berg och hon lågar naturligtvis för dig. Det är bra, jag ger min välsignelse. Men hon är rik, och alldeles för ung — jaså inte! nå desto bättre . . . Vet du hvad, hon skall uppträda på den här konserten i en trio, och så har hon lofvat spela solo. — Det är jag som lofvat generalguvernörskan att arrangera. Primadonna blir fröken Basilier; hon sjunger arian ur Mignon. Sekundadonna blir fru R.; du vet hon sjunger som en gås, men — slägten gör hennes lycka; hon blir alltså beundrad. Så kommer du och så din Herzenskönigin. — Beslut! Ändamålet är välgörande, det förstås! Och går det bra, så tar jag dig med till Petersburg och — du bryter med eländet här! Tro mig, min gosse, du spelar som en mästare! Ditt löfte? . . .»

Sachs' ögon lyste plötsligt till. Hans bleka, fina kinder fingo rodnad, och då han skrattande försäkrade Stern att han vunnit en själ för helvetet, såg man två skalkaktiga gropar i hans kinder, gropar som mera skulle varit på sin plats hos en ung flicka än på vår mustaschprydde doktor.

»Se här, Asmodeus! Vill du att jag med mitt röda blod underskrifver vårt paktum? Jag skall spela på din barmhertighetskonsert. Sätt dig der och föreslå hvad jag bör välja, och befall öfver din slaf! Alea jacta est. Jag skall spela offentligt för första gången efter tjugo år. Få se!» (Forts.)

Från musikkonservatoriets elevuppvisningar.

(Se vidare notisafdelningen.)

Äfven sistlidne termin afslutade musikkonservatoriet sin verksamhet efter bruklig sed med en offentlig uppvisning af sina elever. Konservatoriets examensväsende lär emellertid på grund af bestämmelser i läroverkets nya reglemente undergått åtskilliga förändringar, bland annat derutinnan att, under det förut »alla något försigkomna elever» deltagit i dessa uppvisningar, numera »de mest utbildade eleverna» vid dem skola dokumentera sig. Utsigten att denna gång få höra något ännu bättre i uppvisningsväg än förut — ty så måste naturligtvis den nya förändringen tolkas — hade emellertid icke verkat så lockande på den stora allmänheten som man kunnat vänta; ty ehuru uppvisningarne äfven nu voro talrikt besökta (och detta är ju händelsen med alla gratismusiknöjen i Stockholm, inträffade de äfven på sjelfva julafton), så tycktes de dock icke innebära tecken på någon ökad freqvens, snarare under de första dagarne tvärtom.

Uppvisningarne voro denna gång fördelade på blott tre dagar: den 13, 14 och 15 december, under det att tillförene, som man torde erinra sig, dagarnes antal under flere år varit fyra. En naturlig följd af denna anordning var att äfven de å programmet upptagna musiknumren reducerats ganska betydligt till sitt antal. Då de under de senare åren utgjort sammanlagdt mellan 70 och 80, uppgingo de nu till blott omkring 40.

Uppvisningarne omfattade följande efter antalet annonserade nummer grupperade ämnen: Sång 13 n:r (lärare: prof. *J. Günther* 7, hr *H. Håkansson* 3, fröken *E Bergman* 3), Piano 10 n:r (fröken *H. Thegerström* 7, hr *O. Bolander* 3), Violin 6 n:r (hr *J. Lindberg* 4 n:r, hr *F. Book* 2), Orkesterspelning 5 n:r (hr *Lindberg*), Blåsinstrument af trä [flöjt, klarinett, oboe] 4 n:r (hr *F. Sjöberg*), Orgel 3 n:r (hr *S. Lagergren*), Blåsinstrument af messing [basun, valdthorn] 2 n:r (hr *J. A. Johnsson*, hr *C. O. Östman*), Violoncell 1 n:r, Kontrabas 1 n:r (hr *A. Andersén*), Ensemblespelning 1 n:r (hr *Lindberg*) samt Deklamation 1 n:r (fru *B. Tammelin*).

Dermed voro dock icke alla konservatoriets undervisningsämnen representerade. De i hvilka inga offentliga prof aflades voro: Körsång (lärare: hr *H. Håkansson*), Trumpet och Tuba (hr *Sjöberg*), Kontrapunkt (hr *J. Dente*), Harmonilära: (hr *C. Nordqvist*), Musikens historia (hr *V. Svedbom*), Italienska språket (fröken *E. Langéen*), Scenisk framställningskonst (fröken *S. Hebbe*) och Pianostämning (hr *C. Sillén*).

Konservatoriets katalog upptager dessutom ett par lärarenamn som icke återfunnos i uppvisningsprogrammen, nemligen fröken *E. Claëssson* och hr *G. Brink*, begge i piano. Den förstnämda lär företrädesvis undervisa i ackompagnementsspel. Äfven om, — hvilket möjligen icke var händelsen — de elever som biträdde vid pianoackompagnementet å uppvisningarne voro fröken Claëssons, förefaller det dock egendomligt att *lärarinnan sjelf* ackompagnerade å sista uppvisningsdagen. Låt vara att fröken Claësson är faktiskt engagerad vid konservatoriet äfven som »ackompagnatör», så saknas ändock icke berättigade anledningar till reflexioner häröfver.

Ingen vänte sig att här finna någon specialkritik öfver arten och beskaffenheten af uppvisningarne af samtliga programnummer. Alla voro de ju elevprestationer — låt vara att flere bland dem voro synnerligen framstående — och afsigten med dem var väl mindre att hvar för sig lemna vitnesbörd om de utförandes individuella begåfning och anlag, än fastmera att tjena som en vägledning vid bedömandet af undervisningsväsendet i allmänhet vid musikkonservatoriet. Det gläder oss då att kunna vitsorda de i de allra flesta hänseenden dugliga lärarekrafter, som, af profven att döma, fortfarande stå till vår förnämsta musikskolas förfogande. Några små erinringar må emellertid tillåtas.

Sångnumren hade denna gång reducerats till rimliga proportioner. De voro nu endast 13 (således färre än hvad prof. Günthers elever *ensamt* utförde vid 1879 års uppvisning). Emellertid tyckes det varit med svårighet man uppbringat detta lilla antal, att döma af n:o 31, (grefvens rec. och aria ur »Figaros bröllop»). Ty endast den mest bjudande nödvändighet hade väl föranledt att på detta sätt inrangera i fråga varande sångare bland »de mest utbildade eleverna». Ensamt det om brist på handledning vitnande recitativet borde afrådt från hvarje tanke på offentligt uppträdande. Fröken Bergmans »mest utbildade elever» voro denna gång summa en, som bidrog med *tre* nummer. Man har med anledning deraf ifrågasatt behofvet af tre lärare i sång vid konservatoriet.

Till violoncell-lärarens af mången betviflade kompetens torde vi en annan gång återkomma.

Den lilla i öfrigt godt instruerade orkestern tycktes mindre bekymra sig om en ren stämning än tillåtet var, ehuru dess fyra första nummer gåfvos med så långa pauser att god tid förefunnits att stämma rent.

Vis-à-vis deklamationen torde vara nödigt att till en annan gång vänja eleven vid den stora salongens akustik, så att rösten kan fullt göra sig gällande.

Efter uppvisningens slut utdelades belöningar till deraf förtjenta elever, hvarpå musikaliska akademiens sekreterare uppläste sin årsberättelse, som var rätt uttömmande i fråga om utlandets musikväsende, men egendomligt nog, redogjorde lika föga för akademiens verksamhet under det gångna året som för musiklifvet i landsorten. Man måste deraf draga den slutsatsen, att det senare varit mycket underordnadt, den förra så godt som ingen. Hvilken stagnation i jämförelse med akademiens lifaktighet under 60-talet, då hon årligen utgaf tryckta handlingar, innehållande ej blott utförliga årsberättelser och minnesteckningar, utan ock musikaliska uppsatser och redogörelser af mångfaldigt slag! Men så egde hon då också en intresserad furste till preses och räknade ibland sig flere flitige skrifställare. Nu eger hon intetdera. I alla fall måste på det lifligaste beklagas att utgifvandet af akademiens handlingar någonsin afbrutits. * *Sbg.*

* Vi hafva en gång för vår del med samma beklagande erbjudit oss att i Svensk musiktidning offentliggöra sekreterarens årsberättelser, men erhållit ett undvikande svar. *Red.*

Från in- och utlandet.

K. musikkonservatorium. Vid afgångsexamen den 9, 11 och 12 dec. aflades: *Organistexamen* af Emilia Baagöe, Alma Lindblom, Ellen Ohlsson, Bertha Wistrand, Johan Janson, Edvin Jonsson, Noach Krantz och Hjalmar Nordström. Examen i ämnen hörande till organistexamen af Clara Schmiedte. — *Kyrkosångarexamen* af ofvannämnde Lindblom och Krantz. — Examen för *behörighet till musiklärarefjenst* vid allmänt läroverk af Axel Wintzell, samt till musikdirektörsbefattning vid militärkår af Gustaf Molin och, enligt äldre ordningen, af Axel Lindbom, Carl Lindbom och Carl Palmblad. — Den *äldre* (skol-)*musikdirektörsexamen* af Carl J. Berg, Axel Berglöf och Gustaf Eriksson. — *Examen i sång* af Caroline Dometius, violin och kontrapunkt af Gustav Lange, kontrabas af Ernst Eklund och musikens historia af Axel Nilsson.

Efter de offentliga uppvisningarnas slut den 15 dennes afslöts höstterminen, hvarvid tillkännagafs, att *konservatoriets belöningsjettong,* hvilken numera tilldelas endast sådan elev, som afslutar sin kurs och gjort utmärkta framsteg, tillerkänts Robertine Bersén (hufvudämne piano) och Gulli Gelhaar (hufvudämne sång). Den *Bergska jettongen,* bestämd åt elever i ämnen hörande till organist och kyrkosångareexamen, hade tilldelats Johan Janson (orgel), Alma Lindblom (kyrkosång) och Bertha Wistrand (harmoni). Stipendier och gratifikationer fördelades på följande sätt: *Hebbes donation* (orgel och piano) tillföll Johan Janson, *Kuhlaus* (piano) Anna Lundbom, *Kuhlaus arfvingars* (violin) Alma Kjellberg, *Lindströms* och *Netherwoods* (violin) Axel Borg, *v. Booms* (piano) Olga Kjellberg, *Ellen Bergmans* (sång) Elisabeth Rydberg, *Josephsons:* »Händelska stipendiet» (primavistasång och harmonikunskap) Julius Wibergh. Fröken *Hedvig Kuhlaus* gåfva erhöll Karl Johannesen. *Öfriga stipendier* och *gratifikationer* tilldelades: Isaria Boklund, Ernst Eklund, Carl Forsman, Axel Hagerberg, Adolf Ledfos, Alma Lindblom, Lennart Lundberg, Axel Sellergren och Bertha Wistrand. Efter uppvisningens slut uppläste akademiens sekreterare, fil. dr W. Svedbom, den sedvanliga årsberättelsen. Af denna framgick bland annat: att akademien under året förlorat tre af sina ledamöter, hrr premieraktören Olof Strandberg, kontraktsprosten Daniel Söderberg och prof. Pierre François Wartel. Till ledamöter af akademien hade invalts generaltulldirekt. N. G:son Bennich, direkt. G. W. Heintze och lärarne vid konservatoriet H. Håkansson, A. Andersen och S. Lagergren samt till utländsk ledamot dr H. v. Bülow. Till associé hade orgelbyggaren Lund i Stockholm blifvit kallad. Vid läroverkskollegiet hade den förändring skett, att förste hofkapellmästaren Norman afgått och kapellmästaren Dente i stället blifvit utsedd till hr N:s efterträdare. — Elevantalet hade höstterminen utgjorts af 152 mot 157 vårterminen. För år 1883 har till præses omvalts kanslirådet Dahlgren, till ledamöter i förvaltningsutskottet revisionssekreteraren Åbergsson, musikdirektören Frieberg och premieraktören Ohlsson samt till ledamöter i läroverksstyrelsen prof. Günther, hofkapellmästaren Dente, musikdirektören Frieberg och f. d. kammarmusikus Lindroth.

—•—

En konsert-tourné genom de skandinaviska landen lär i vår komma att företagas af k. hofoperasångaren vid operan i Dresden *Johannes Elmblad,* hvilken för närvarande gästar hufvudstaden och hemmet, samt den berömde violinisten *Wilhelmj.*

—•—

Falun, Dec. 1882.

Det musikaliska intresset har af gammalt varit särdeles vaket inom vår ort; det är ju kändt att dalfolket är af naturen ej så litet begåfvadt i musikaliskt hänseende; hvem har ej hört omtalas, såvida han ej till och med sjelf åhört, vallkullans klart ljudande sång, då hon i skogen vaktar sin hjord, och hvilken som besöker den nordligare delen af Dalarne har ej iakttagit de många klingande och vackra stämmor, som deltaga i kyrkosången i Leksand, Mora m. fl. dalsocknar? Hvad särskildt beträffar Falu samhälle, så synes man kunna antaga att det var omnämnda känsla och sinne för det musikaliska, som sökte sig ett uttryck, då några personer här i staden kommo på idén att, enligt Harmoniska sällskapets i Stockholm föredöme, sammanträda till gemensamma sång- och instrumentalöfningar samt bildade en förening, som kallade sig Falu musiksällskap och hade sitt första sammanträde den 12:te november 1843. Hufvudändamålet med sällskapets bildande var, såsom det i protokollet heter, att bidraga till större »musikaliskhet» inom detta samhälle. Ett annat ändamål med sällskapets verksamhet var välgörenheten. Det synes såsom om musiksällskapets välgörenhet måtte hafva sträckt sig ganska långt eller ock var det på den tiden ej så särdeles väl beställdt med den allmänna vården af Falu stad, ty sällskapet beslöt vid ett sammanträde att hjelpa staden med anskaffande af brandredskap!

Musiksällskapet i Falun har tid efter annan under olika anförare utfört rätt betydande saker; så gafs långfredagen 1844 Haydns »Jesu sju ord», 1845 uppfördes jemte andra värdefulla saker Haydns stora chör »Stormen». Delar af Rossinis »Stabat mater» och Rombergs »Klockan» gåfvos på 1850-talet. Sedan sällskapets musikaliska förmågor ökats och Falu stad fått sig en teater, uppfördes »En majdag i Wärend», »Lilla Slafvinnan och »Fra Diavolo» m. m.

Hvad som hufvudsakligen bidragit till att sådana storverk — jag må väl så säga i betraktande af våra små förhållanden — kunnat utföras inom vårt lilla samhälle är den omständigheten, att då och då funnits framstående personer, som med viljan förenat förmågan att sammanhålla de musikaliska elementen. Så t. ex. var den på sin tid vidt berömde pianisten, bruksegaren Munktell länge en pelare för Falu musiksällskap. Han icke blott sammanhöll och vårdade sällskapets ekonomi, utan han var sjelf den bästa anförare. Genom hans död, som timade i början af 1860-talet, var det ock såsom om musiksällskapet i Falun hade fått en så svår stöt att det ej vidare kunde ega bestånd, och det var först efter en tioårig hvila, som det blef tal om att detsamma skulle återupplifvas. Vintern 1871 började några musikvänner att sammankomma för att i all enkelhet, vid accompagnement af piano, göra musik under anförande af en då nyligen till orten kommen skicklig musikus, Direktör Cederberg, och resultatet af dessa musiksammankonster var några konserter, å hvilka uppfördes bl. a. Lindblads »Drömmarna» och »Om Vinterqväll» samt Södermans chörer för fruntimmersröster. Det har dock sett ut som om utöfningen af musik varit på väg att utdö flere gånger under de senaste tio åren och troligen hade äfven så skett, om ej länets mångsidigt bildade och begåfvade höfding med stark hand tagit vård om det musikaliska intresset. Han bildade nämligen i början af detta år den s. k. Nya musikföreningen, som arbetar i 2 afdelningar, en vokal och en instrumental, under anförande af direktör Cederberg. Arbetet pådrifves med sådan kraft och skicklighet att, såsom redan i Musiktidningen omtalats, i våras »Stabat Mater» kunde uppföras och nu är »Skapelsen» under inöfning. Det vore dock önskligt att, då Musikföreningen till accompagnementet måste sakna blåsinstrumenter tillsammans med strånginstrumenten, den utmärkt goda flygeln, som föreningen rår om, kunde skötas med erforderlig säkerhet och bestämdhet.

Under loppet af denna höst hafva vi varit i tillfälle att här höra dels Herr Tolbecque's orgelspel och Herr Lombergs tenorsång, dels fröken Wickmans sång och Herr Möllers violin samt dessutom Herr Oskar Olsson. Att emellertid så få artister, oaktadt lättheten att komma hit, besöka oss, kan naturligtvis ej vara orsakadt af annat än det ej så lätt förklarade men faktiska förhållandet att konserterna här äro i allmänhet fåtaligt besökta, så att det blir för en artist liten eller kanske stundom ingen pekuniär vinst att låta oss Falubor njuta af deras sköna konst. Äfven är det sedvanliga billjettpriset här, 1 krona, bra lågt och dock tror jag ej att publiken skulle med blida ögon se att det höjdes.

—*a—n*

Åbo, Dec. 82.

Under loppet af hösten finnas blott få konserter värda att omnämna. Fröken Elise Hellberg (elev af Lamperti), som efter fullgörandet af sina engagementer i Italien och Grekland återvändt till hemlandet och som besitter en mjuk och behaglig sopran, hade vid sina begge konserter att fägna sig åt fullt hus och publikens synnerliga bifall. En ung dam, bördig från denna stad, fröken Hanna Ericson, gaf äfven nyligen en konsert, hvaraf framgick, att hon dragit mycken nytta för utbildandet af sin vackra altstämma af den undervisning hon i Stockholm åtnjutit för sin lärarinna fru Oldenburg. Publiken hade äfven vid denna konsert talrikt församlats. Vår nybyggda och eleganta teater öppnades af Fröbergska sällskapet den 12 Nov. och har haft att fägna sig åt lifligt intresse. Särskildt har operetten, som tyckes vara den genre sällskapet företrädesvis odlar, synnerligen anslagit vår publik.

—*n.*

—•—

Hamburg, Dec. 1882.

Året nalkas sitt slut och konsertsalarne stänga sina dörrar — för musik, för att åter öpna dem för julexpositioner, vinterträdgårdar, akrobatföreställningar o. d. Med abonnementskonserterne är det således slut för i år, och är bland dem i första rummet att nämna våra gamla, nu sedan 54 år existerande *Philharmoniska konserter,* hvilka afslutade höstsäsongen med Schumanns »Paradis och Peri», under medverkan af *Sångakademien,* begge under ledning af *J. von Bernuth.* Af öfrige abonnementskonserter är att märka *Ceciliaföreningen, Bachsällskapet* och *Konsertföreningen.* Under November har rådt en stark konkurrens af virtuoskonserter. Nästan på en gång hafva såsom friare till publikens kassa anmält sig *Annette Essipoff* och *Sophie Menter* — af hvilka Emil Krause sätter den förra högre —, *Wanda* och *Jadviga Bulewski* — hvilkas konsert, enligt Krause, ej ens kunde göra anspråk på blygsam medelmåttighet —, fru *Joachim, Etelka Gerster* och *Pablo de Sarasate,* alla kända i orten och icke åtnöjande sig med entréepriser under första rangen, de två sistnämnda fordrande till och med för första platsen 10 M. Att vid en sådan klappjagt efter thaler och mark publiken icke kan räcka till öfverallt, säger sig sjelf, så mycket mer som den tages i anspråk af *mindre* konsertgifvare, hvilkas tal är legio, och som icke underlåta att efter absolverad konsert det ena året strax framlägga subskriptionslistan för det nästa. Der publiken villigt infinner sig, väl mest för det billiga prisets skull och för det man kan få slå två flugor i en smäll: Apollo och Bacchus, äro de populära konserterna i Hansasal, Ludvigs Ballhaus, Wachtmanns salon, Sagebiels etablissement o. s. v., bland hvilka de Parlowska i Hansasal äro de mest besökta. Man vet ej på dessa populära konserter hvad man mest skall värdera, smörgåsarne eller strauss-valserna, men de äro i publikens smak begge två och skulle ej lätt kunna umbära hvarandra. En på sin tid mycket populär anförare för sådane konserter har man nyss burit till grafven: *Fürstnow,* som i många år var så godt som ensam om dessa tillställningar och skar på dem guld med täljknifvar, men så började det gå baklänges och gjorde så i flera år, till dess han nu omsider dog i — magkräfta. På samma sätt ungefär har det gått med en annan af Hamburgs allra mest populäre kapellmästare, Herzog; nu liggar han sedan flere år, glömd af publiken, fjettrad vid sjuklägret af gikt. En tredje, som gjorde en ännu mera lysande bana, än desse begge, och som äfven på ett smärtsamt sätt fått göra bekanskap med aura popularis, är *Jul. Laube.* Han tog afsked från regementet, lät af Schwarting engagera sig emot 5,000 M. i årlig lön och blef dirigent af dagliga konserter med en orkester af 70 man — det gick så storartadt som någonting kunde gå, men — vändningens ögonblick uteblef icke, publiken började minskas, blef allt mindre och mindre, till dess att konserterna måste inställas, Laube afskedades och Schwarting måste gå från Concordia med en förlust af 300,000 M. Derefter har väl Laube gifvit konserter i Hamburgs Conventgarten, i Centralhotellet i Berlin och på många andra ställen, men lyckan hade en gång vändt honom ryggen, och slutet

blef den bedröfliga Angelo Neumannska expeditionen till London i somras, för hvilken Laube var engagerad som orkesterdirigent (vid upförandet af Wagneropror), och som slutade med ett deficit på 270,000 M. I spetsen för Hamburgs 13 teatrar står, som bekant, stadsteatern, under direktion af *Pollini* (f. Pohl). Han svärmar för Wagneropror, och har längesedan upfört allesammans, med undantag af »Tristan och Isolde», med hvilken han stod på rest till nu nyligen, då den efter många hinder och upskof också blef upförd, med *Winkelmann* och *Rosa Sucher* (kapellmästarfru) i titelrolerne, hade dock en omtvistad framgång. För öfrigt har stadsteatern nästan endast bjudit på gammalt nytt, såsom Hugenotterna, Oberon, Spontinis gamla Ferdinand Cortez, Marschners, Vampyren och förbereder nu till jul, såsom alla år, en barnpjes, Prinsessan med katthufvudet, af Görner, hvilken mer än sjutioårige och nästan blinde författare vanligen förser det unga Hamburg med dylika julmuntrationer.

Fröken Louise Pyks sista uppträdande på k. teatern i Kjöbenhavn egde rum 21 Dec. Hon sjöng då Normas parti (första akten). »Detta parti» yttrar *Berl. Tid.*, »ligger förträffligt för konstnärinnan, och föredraget af *casta diva* med förutgående recitativ hör otvifvelaktigt till det bästa, hon presterat under sitt korta gästspel på k. teatern. Konstnärinnans intagande piano, hennes förträffliga portamento, den fina, osvikliga intonationen, det säkra herraväldet öfver alla teknikens medel i förening med ett dramatiskt nyanseradt föredrag kommo till full användning i denna elegiska cantilena och beredde hvarje musikaliskt öra en sällsynt njutning. Bifallet var stormande, och efter ridåns fall inropades konstnärinnan under jublande bifall.»

De två unga nordiska sångerskorna fröknarna Ingeborg Ås (från Christiania) och Georgina Sommelius hafva efter fullbordade studier hos fru Marchesi i Paris afrest till Italien. Fröken Sommelius lärer komma att debutera i Florens såsom »Leonora i Trubaduren», fröken Ås i Padua i Verdis »La forza del destino». Fröken Ås säges ha af mr Carvalho erhållit anbud å engagement, men föredragit att bege sig till Italien, der de båda sångerskorna från Norden lära ha engagerats af impressarion Galetti.

En telefonkonsert af helt annan art än den vanliga har utförts i Tyskland. Det var en kringresande »fysiker», d. v. s. hvad vi nämast skulle kalla en instrumentmakare, som höll ett dåligt föredrag såsom ram till några synnerligt goda experiment, utförda med några af honom sjelf konstruerade apparater. Han förevisade såsom hufvudnummer ett par jätte-telefoner. Öfver några stora cirkelformiga jernramar, ända till 1 meter i genomskärning, hade han utspänt ett på något sätt prepareradt papper. En sådan var uppställd i ett hus omkring 100 steg från den sal, der förevisningen egde rum, en annan i förevisningssalen. Ledningen mellan de två jätte-telefonerna var blott en vanlig, slak bomullstråd. Icke desto mindre hördes musik, utförd vid den ena ändan af tråden, utmärkt väl och klart vid den andra. Äfven rop öfverfördes på detta enkla sätt mycket hörbart, om än icke så tydligt som i elektriska telefoner.

Stråkpianino. En firma i Kirn an der Nahe har nyligen erhållit patenträtt inom tyska riket å tillverkning af s. k. stråkpianinon. Tonen i dylika erinrar något om klangfärgen hos stråkinstrument. Stråkpianot spelas på samma sätt som ett piano, blott med den skilnaden, att man erhåller en svagare eller starkare ton, alt efter som man trycker mer eller mindre hårdt på tangenten, och altså ej genom formligt anslag. Tonerna frambringas derigenom, att små med harts bestrukna valsar gnida mot strängarne. Valsarne sättas i rörelse genom en pedal och slaget på tangenten har endast till följd, att de närma sig strängarne.

Paris. Den »populära operan», som länge varit tillämnad, synes snart blifva en verklighet. Stadsstyrelsen i Paris har voterat en dotation af en million francs till upprättande ef en sådan och antagit en herr Ritt såsom ledare af företaget. Med det snaraste kommer man att börja uppförandet af bygnaden på Place de la République, och d. 1 Oktober nästa år skall teatern vara öpnad. Sådan är planen, som allmänt i Paris anses blifva förverkligad.

— Stora operan i Paris kommer att få elektrisk belysning. »La commission de l'electricité», till hvilken äfven hör operans direktör Vaucorbeil och operahusets byggmästare och arkitekt Garnier, har beslutat inrörandet, i princip af denna belysning.

— Opera-comique håller på med inöfvandet af en ny enaktspjes »Saute Marquis» med musik af Cressonais. — Renaissance arbetar med uppsättandet af »Ninetta», till hvilken musiken, som man talar mycket godt om, är komponerad af Raoul Pugno, bekant hos oss såsom pianist och kompositör sedan sitt besök i Sverige hösten 1881 tillsammans med violinisten Paul Viardot.

— På Brandus et Co. förlag i Paris har nyligen utkommit en prydlig upplaga af Berlioz Requiem, Op. 5, i partitur, orchester och chörstämmor, äfvensom i klaverutdrag med text. Detta verk uppfördes der första gången d. 5 Dec. 1837.

London. Alhambra-teatern (vid Leicester square), som nedbrann d. 6 Dec., var en af de för främlingar mest bekanta teatrarne i London. Operetten och baletten hade der sitt hemvist, och uppsättningen af dessa var den mest lysande man kan tänka sig. Klockan 1 om morgonen bröt elden ut och huset stod snart i lågor helt och hållet, genom sitt höga läge belysande staden vidt omkring. Uppkomsten af elden är okänd. Endast de nakna murarne med den af elden oberörda prydliga façaden qvarstå. Teatern tillhörde ett aktiesällskap, som genast lär återuppbygga den samma, och säges ha varit försäkrad för 30,000 pd. sterl.

— Den bekante pianisten och kompositören E. Pauer har utgifvit en födelsedagsbok (Birthday Book, Forsyth Brothers förlag, London) innehållande födelse- och dödsdagar för alla bekanta och berömda komponister, sångare, instrumentalister, musikaliska skriftställare, historiker, forskare och kritiker, allt med praktisk öfversigtlighet ordnadt. Hvarje dag af året är försedd med ett citat, som rör musik, hemtadt ur biografier, bref och afhandlingar af berömda musiker och skriftställare från äldre eller nyare etider.

Leipzig. På 9:de abonnemangs-konserten i Gewandhaus förekommo två nyheter: »Harpa», ballad af Felix Dahn, för soli, chör och orchester komponerad af Willem de Haan samt »Christophorus», legend af F. von Hoffnaas, för soli, chör och orchester komponerad af Josef Rheinberger. Den första af dessa slog ej synnerligen an, deremot gjorde den senare ett mäktigt intryck och berömmes såsom ett godt arbete med värdig stil och vacker melodik.

Wien. På Theater an der Wien har gifvits en ny operett, »Der Bettelstudent», som haft mycket stor framgång och anses komma att hålla sig länge uppe på scenen. Texten är af Zell och Genée; musiken af Millöcker är behaglig, melodiös och delvis karakteristisk. Libretton lärer vara ganska lyckad och ett af de nämnda författarnes bästa arbeten.

Berlin. Pauline Lucca har vunnit stort bifall uti sin andra rol vid operan såsom »Katarina i Götz' »Bezahmte Widerspänstige» (Shakespears: Den tamda argbiggan). Hon blef inropad omkring 20 gånger.

Weimar. Hofkapellmästaren Ed. Lassen kommer den 2 Januari att fira sin 25-åriga verksamhet vid härvarande hofteater, då man tänker uppföra kompositioner af jubilaren, deribland en ny symfoni.

Dödslista.

André, Jean Baptiste, hertigl. Anhalt. hofpianist och kapellmästare, † d. $^{9}/_{12}$ i Frankfurt, 59 år gammal.

Engel, Carl, bekant författare af skrifter om nationel musik och musikinstrumenter, † i Kensington vid London, 64 år. Bördig från Hannover tillbragte han större delen af sitt lif i London. Den utmärkta musikaliska samlingen i South Kensingtonmuseum är till en del anskaffad af honom. Hans förnämsta verk är: De äldsta folkens, i synnerhet Egypternas, Hebreernas och Assyriernas musik.

Hur man kurerar sin husvärd.

Den ryktbare valdhornisten Vivier i Paris är en passionerad djurvän, men nästan öfverallt hvar han bott har han haft obehagliga uppträden med sina värdar, ty, som bekant, ha dessa högst sällan några sympatier för kattor och hundar. För någon tid sedan bodde Vivier i fjerde våningen i ett hus på rue Royale, men han hade icke bott der länge, förr än hans värd lät honom förstå att han inom tjugufyra timmar måste göra sig af med sina der inqvarterade skyddslingar, en hund, en katt och en korp. Vivier låtsade finna sig i sitt öde och gjorde sig af med både hund, katt och korp, tre förträffliga vänner. Någon tid derefter beklagade flera af hyresgästerna sig för portvakten och värden att de ibland midt i natten, men vanligtvis i daggryningen, blefvo uppväckta af ett sällsamt och ihållande läte, som utträngde ur Viviers våning. Detta ljud öfverraskade hyresgästerna äfven ibland om dagarne, men ingen kunde förklara hvad det egentligen var för ljud. En amerikanare, som ibland besökte värden, trodde sig kunna försäkra att det mystiska lätet var en buffeloxes råmande.

»En buffeloxe hos mig i fjerde våningen, det är omöjligt», utropade värden, »det är bestämdt endast valdhornstoner, ehuru ej af vackraste slag.»

Sex månader förflöto och det sällsamma ljudet blef allt olidligare. Slutligen beslöt värden att sjelf öfvertyga sig om hvad det var. Han ringde på Viviers dörr, artisten öppnade sjelf och införde honom artigt i sin matsal. Då de vanliga artighetsbetygelserna voro utbytta, ämnade värden just gå rakt på saken, då plötsligt ett förskräckligt råmande hördes från det bredvid liggande rummet.

»Store Gud», utropade värden, »hvad har ni i det der rummet?»

»Der?» frågade Vivier likgiltigt.

»Ja, just der? . . . Det är ju olidligt.»

»Ah, det är bara en ung ko.»

»En ko hos mig!» skrek värden.

»Jag ber om ursäkt, det är hos mig.»

»Min herre, det är en nedrighet, ni får flytta.»

»Ja, så fort mitt kontrakt är slut, men icke förr . . . Ni har tvungit mig att på kontraktet förbinda mig till att ingen hund ha; jag har lydt, jag har i stället en ko, hvarom intet ord finns i kontraktet; hvad kan ni väl invända deremot?»

»Jag säger er att det är en nedrighet . . . en ko! . . .»

»Stilla, stilla, min herre», inföll Vivier, »kom ihåg att ni är gift, att man aldrig vet hvad som kan hända och att det åtminstone för en man i ert läge är oklokt att så mycket skymfa hornboskapen.»

»Tig herre, och skaffa genast bort er ko!»

»Ja, men på det vilkoret att jag får återtaga min hund.»

»Haf tio hundar, men förskona mig från detta rysliga djur . . . en ko i ett af de vackraste husen på rue Royale! . . . Hur förfärligt!»

Qvigan, hvilken Vivier skaffat sig då hon endast var några dagar gammal, var emellertid nu för stor att komma ut genom dörren, utan måste hissas ned genom fönstret, en förrättning som naturligtvis på det högsta roade alla hyresgästerna, de liksom Vivier förut strängt förbjudna att ha några husdjur. Dagen derefter hade Vivier åter skaffat sig en hund, och hvarje gång värden runkade på hufvudet deråt helsade valdhornisten honom från den lilla qvigan.

INNEHÅLL: På vandring. Af *Elise Polko*. — Musikpressen. Af *A. L.* — Ett konstnärslif. — Från musikkonservatoriets uppvisningar. Af *Sbg*. — Från in- och utlandet. — Dödslista. — Hur man kurerar sin husvärd. — Annonser. —

BILAGA: Huss & Beers förlagskatalog.

Annonser.

Herrar Musikhandlare!

En ung man, 23 år gammal, som för närvarande är musiklärare, önskar sig af förekommen anledning en plats i en musikhandel. Han kan arrangera och transponera lättare saker samt öfversätta texter till utländska sånger. Goda referenser kunna presteras.

Vidare underrättelser lemnar A. HOLM. Adress: Hornsgatan N:o 7, tre tr. upp.

Piano-
och
Orgel-instrumenter
Största lager.
Billigaste priser
hos
I. Dannström & Co.
16 Regeringsgatan 16.

Piano- och Orgelmagasinet
N:o 8 Arsenalsgatan N:o 8
midt emot Kongl. Stora teatern
har att erbjuda stort urval af ***Flygelpianon, Pianinon*** och ***Taffelpianon*** samt ***Orglar.***
Äldre instrument öfvertagas vid köp af nya.
Stämning och ***reparation*** af såväl Pianon som Orglar verkställes.
Delar till orgelharmonium, såsom ***tungor*** (spel), ***registerskyltar, klaviaturben, tonlådor*** m. m. till billiga priser.
Fullständiga priskuranter erhållas gratis.
Stockholm, IVAR HIRSCH.
f. d. Abr. Hirschs Pianomagasin.

Att vi i **Sverige**
försälja våra
Flyglar och Pianinos
endast genom
Herr **Aug. Hoffmann**
i Stockholm
tillkännagifves härmed.
Steinway & Sons
NEWYORK.

Upplysningar angående

Svensk Musiktidnings premiefördelning:

En hvar prenumerant å Sv. Musiktidning 1883 eger att ur medföljande förteckning efter fritt val, gratis utbekomma Musikalier till ett värde motsvarande prenumerationspriset; sålunda

helårsprenumeranter	..... för	**6**	**kronor,**
halfårs- »	..... »	**4**	»
qvartals- »	..... »	**2**	»

För att utbekomma denna premie iakttages:

1:o. Med detta nummer följer tryckt **reqvisition,** hvarå prenumeranten endast har att utfylla de **nummer** (till sammanlagdt värde motsvarande prenumerationsbeloppet) ur premieförteckningen, hvilka han önskar bekomma;

2:o. Denna reqvisition aflemnas:

a) om prenumeration skett hos uudertecknade (Tidningens expedition): *till undertecknade,*

b) om prenumeration skett hos annan musik eller bokhandlare: *till samme musik- eller bokhandlare,*

c) om prenumeration skett genom posten: *till undertecknade, jemte postqvitto å erlagd prenumeration.*

Obs.! Prenumerant behagade **på en gång reqvirera** de önskade premie-musikalierna; **komplettering eller ombyte medgifves icke!**

Obs.! Undertecknade förbinda sig **icke** att **före 1:sta qvartalets utgång** expediera ingående premie-reqvisitioner, men skall det naturligen blifva deras omsorg att, då tillgång finnes, genast utlemna det af prenumeranten begärda.

Obs.! Reqvisitionen torde snarast möjligt aflemnas till vederbörande, på det förläggarne skyndsamt må kunna beräkna och vid behof komplettera upplagorna af de särskilda numren.

Stockholm d. 1 Jan. 1883.

HUSS & BEER.
Svensk Musiktidnings förläggare.

STOCKHOLM, TRYCKT I CENTRAL-TRYCKERIET, 1882.